

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' ένεννινταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρὶς δς πλέξη.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αὶ 'Αθῆναι.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαὶ — άπ' ευθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δ κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ἴ ν α ι μ ό ν ο.
Γιά τὰ ξένα όμως μέρη—δέ κ α φ ρ ά γ κ α κ αὶ 'σ τ ο χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός ευμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπῇ
πρὸς δύο εικοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Μαρτίου έννέα
καὶ λίμα γενναία.

Σαράντα τέσσερα και πεντακόσα,
'στό Κοινοβούλιον συμβάντα τόσα.

Φασουλῆς και Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Τί γίνεται μές 'στή Βουλῇ, καϋμένη Περικλέτο!...
ό Θεόδωρος 'θύμωσε κι' έφόρξε στιλέτο.
Π.—Μίλα καλά, βρέ Φασουλῆ...
Φ.— Τί νά σοῦ 'πῶ, μαγκούφη ;
άρχουν πάλι 'στή Βουλῇ τό πρώτο κλωτσοσκουφι.
'Ο Μπαρμπας ό παλληκαρὸς γεμάτος νταϊλίκι
φορεῖ τῆς ρεδιγκότας του τ' άριστερό μανίκι,
καὶ τῆς τοῦ πῆς 'πίσω του σάν κούτσας ριγμένο
καὶ στρίβει τό μουστάκι του τό καλοκτενισμένο.
Σεινόμενος κουνάμενος 'στό βῆμα προχωρεῖ
καὶ τό 'ψηλό καπέλο του στραβὰ στραβὰ φορεῖ,
κι' άπλώνει τό ζωνάρι του κι' όλο κρυγὰ γυρεύει
καὶ τέτοια ρητορεύει.
'Από τὰ τώρα τό λοιπόν άνάγκη κάθε 'μέρα
δύο φορές τουλάχιστον νά ρέβει 'έδῶ πέρα,
τῆς μιὰ 'στῆς δέκα τό 'πρῶτῃ γιά τῆς έπερωτήσεις
καὶ γι' άλλαις συζητήσεις,
τῆς δεύτερης 'στῆς τέσσερης μετά τό μεσημέρι
γιά τοῦ Κουθένου τῆς δουλειῆς καὶ τῆς νταραβέρι.»
Κι' άκούστηκ' έξαφνα φωνή «αὐτὰ ποῦ λές, άντάμη
καὶ Κόρδονέ μας βλάμη,
καθόλου Συνταγματική δέν είναι θεωρία,
άλλα δικτατορία.»
Κι' ό Θεόδωρος σάν άστακὸς άμέσως κοκκινίζει
καὶ τέτοια ξεφωνίζει :

«'Εγώ, μωρέ, Δικτάτορας, ποῦ τὸν καθέν' άφίνω
νά 'πῇ κι' αὐτό κι' εκείνο ;
έγώ, μωρέ, Δικτάτορας,
ποῦ κλαίω γιά προπάτορας,
ποῦ 'μέρα νύκτα γιά θεσμούς τὰ λυσσακά μου τρώγω
κι' έμπρός σας και μονάχος μου γιά τούτους βγάξω λόγο ;
'Εγώ, μωρέ, Δικτάτορας, έγώ, μωρέ, τῶδρέφι,
ποῦ κανενὸς δέν 'χάλασα καμμιὰ φορά τό άέφι,
κι' άφίνω κάθε φωνακλῶ
γιά τό Κουθένό νά 'μιλῇ,
άν κι' εἰς ἐμὲν άντανακλῶ
ή καθεμία προσβολή ;
'Εγώ, μωρέ, Δικτάτορας, ποῦ σας άφίνω κι' όλα
νά λέτε γιά τὸν Βασιλῆα καὶ γιά τὴν Μπουμπουλίνα,
άν κι' έπρεπε 'στό Σύνταγμα νά στήσω καρυανιόλα
καὶ μ' αἶμα νά πληρώνετε τὰ λόγια σας εκείνα,
καὶ τὰ ξερά σας καύκαλα τὰ ντίπ κολοκυθένια
νά τῶστελιν μές 'στήν Αῦλῇ σὲ πιάτα φαρφουρένια ;
Τὰ καμπατίνα τέσσερα μές κάνουν μερικοί
κι' ἄς πᾶσουν τῆς Κορδόνας μας νά πέρνουν τὸν άέρα,
άλλοιῶς αὐτό ποῦ γίνεται μές 'στήν 'Αμερικῇ
θά γίνη κι' έδῶ πέρα,
καὶ μές 'στήν σάλα τῆς Βουλῆς θά μπαينوβγαίνουν όλα
μέ κάμα και πιστόλι.»
Κι' ό Ράλλης 'μπῆκε, Περικλῆ, 'στοῦ Θεόδωρῃ τῇ μύτῃ
κι' ένας τὸν άλλον έλεγε τοῦ Βασιλῆα σταυλίτῃ,
έσ' εἶσαι πρώτος, Θεόδωρῃ, έσ' εἶσαι πρώτος, Μῆτσο,
καὶ γιά τοὺς σταύλους 'μάλλωναν μέ πείσμα και κηπίτσο,

κι' ἐχύθη μέσα 'στὴ Βουλὴ σὰν σταύλου μυρωδιά
κι' ἀπὸ τὰ πάλαι 'φώναζαν «ἀμάν, μωρὲ παιδιό,
γιὰ σταύλους μὴ μαλλώνετε, γιατί' εἶναι καὶ 'ντροπή,»
καὶ τότε τοὺς ἐπρότρεψε ὁ κάθε συμπολίτης
νὰ πᾶν εὐθὺς 'στὸν Βασιλῆα, κι' ἐκεῖνος νὰ τοὺς 'πῇ
ποῖος φαίνεται καλλίτερος ἀπὸ τοὺς δῶδ σταυλίτες.
Αὐτὰ λοιπὸν ἐλέγοντο μὲ τόσην ἀταξίαν
ὅταν ὁ Κορδονάραγας 'στοῦ λόγου τὴν φορὰν
ὑπέστη μίαν ἐφοδὸν κι' ἀπὸ τὸν Εὐταξίαν
τὰ μάλα σοδαράν.

Κι' ὁ Θεόδωρος ἐθύμωσε καὶ δίχως νὰ τὰ χάσῃ
λέγει 'στὸν κύρ Θανάση :
«μὲ τέτοιο μπόι δὲν θὰ 'ῶς ποτὲ τὴν 'Εξουσία
κι' ἄδικα κατακόβεσαι καὶ γίνεσαι θυσία.»
Κι' ὁ κύρ Θανάσης 'φώναξε σὰν ἄφοδος Λοκρός :
«ὁρὲ σὲ ποῖον τὰ λὲς αὐτά, κύρ Θεόδωρ, — σ' ἐμένα :
ἐγὼ ποὺ λὲς κι' ἂν φαίνομαι 'στὰ μάτια σου μικρὸς
εἶμαι πολὺ 'ψηλότερος κι' ἀπ' ὅλους κι' ἀπὸ σένα.»
Κι' ὁ Θεόδωρος ἀπήντησε «γιὰ νὰ βεβαιωθῶμε
στάσου νὰ μετρηθῶμε.»

Πάει δίπλα 'στὸν Θανάση
κι' ἐπερίμεναν τὰ πλῆθη
μὲ καρδιόκτυπο 'στὰ στήθη
ποῖος τὸν ἄλλον θὰ περάσῃ.

Ἐνῶ δ' ἐσκουζεν ἐξάλλως
τῆς Βουλῆς ἡ κάθε σπεῖρα
καὶ βαρὺς ἐρρόχθει σάλος,
ἓνα μέτρο τότε 'ἐπῆρα
νὰ μετρήσω χωριστὰ
ὄμο μπόγι·ν σεβαστά.

Ὁ καθένας ἐκορδῶθη
ὅσο 'μπόρεσε καλά,
κι' ὁ Θανάσης ἐσηκώθη
εἰς τὰ νύχια τοῦ 'ψηλά
τὸν Κορδονάρο νὰ φθάσῃ,
μὰ τοῦ λέν «καλὸ Θανάση.»

Ὁ κύρ Θεόδωρος 'πῆρε τὸ γέρας
τῆς μεγάλης ἐκεῖνης ἐσπέρας,
κι' ὅλ' ἡ στρουγγα γι' αὐτὸν καμαρόνει·
κι' ὁ Λοκρός 'στὴν γωνιά του ζαρόνει.

Χαῖρε χαῖρε, 'ψηλὲ Θεόδωρ,
χαῖρε χαῖρε, μακρὺ μας λελέκι,
ποῖος ἀπ' ὅλους ποτὲ τοῦ 'μπορεῖ
ἵσος ἵσος μὲ σένα νὰ στέκῃ ;

Τί χαρά μας, ποῦ πάλιν ἡ νίκη
'στῆς Κορδόνας τὸν γίγαντ' ἀνῆκει !...
παλαμάκια γιὰ σένα κτυπάμε
καὶ σοὺ λέμε «κατέβα νὰ φάμε.»

Αὐτὰ ποὺ λὲς ἐγίνοντο, καὶ μὲς 'στὴν τόση φούρι·ν
μοῦ 'φάνη πῶς ἐτράθηζαν καμπόσοι καὶ κουμπούρι·ν,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς πάλι 'στό βῆμ' ἀπάνω
'ψηλότερος ἀνέβη,
καὶ 'στὰ γερὰ τσακώθηκε καὶ μὲ τὸν Καραπάνο
κι' αὐτὰ τὸν συμβουλεύει :

«Ρὲ Κώστα, πάψε νὰ 'μιλᾷς, ρὲ Κώστα, μὴ μᾶς κλέβῃ
καὶ γιὰ Βουλῆς κανονισμοὺς 'στὴ μύτη μὴ μᾶς μπαίνει
γιατί κι' ἂν εἶσαι παραλῆς, γιατί κι' ἂν ἔχῃς λίραι,
ἀλλὰ τὴν ἰθαγένειά μὸλις προχθὲς τὴν 'πῆρες,
κι' ὅποιος δὲν ἐγεννήθηκε 'στὸν γέρο τὸν Μωρητᾶ,
ἢ κἄν 'στὴ βρούσι τοῦ Ψυρρῆ, 'στὴν Πλάκα καὶ 'στοῦ Δι
αὐτὸς δὲν πρέπει καὶ πολὺ ν' ἀπλώνη τὰ λουρά
καὶ μῆτε πρέπει σὲ τέμῃς νὰ κάνῃ τὸν γκιουλέκα.
Κι' ὁ Κωνσταντῆς ἀπήντησε μὲ θυμωμένο σῆμα :
«ἐγὼ τὴν ἰθαγένειά κι' ἂν 'πῆρα χθὲς ἀκόμα,
ἐν τούτοις ὁ παππούλης μου, καθὼς ὁ κόσμος ξέρει
κι' ἐδῶ κι' εἰς ἄλλα μέρη,

ἦτο πολὺ καλλίτερος ἀπὸ τὸν ἰδικό σου
καὶ σῶπα, Θεωράκη μου, καὶ σῦρε χαντακώσου.»
Κι' ἐβγήκαν τίτλοι περισσοὶ γιὰ πάππους καὶ γιγνῆς
ἀπὸ μεγάλων γενεῶν ἀτρύπητο σακκοῦλι,
κι' εἶπαν ἐλεύθεροι Ρωμηοὶ κι' ἡμεδαποὶ ραγιάδες
πῶς ὅλων μας ὁ διαβολὸς θὰ πάρῃ τὸν παππούλη.
Κι' ἄλλα πολλὰ συνέβησαν, κι' ὁ Στάνης, Περικλῆς,
ποῦ ξεσκεπάζει τάγια βωμῶν ὑπεραγίων,
μεγαλοφῶνως 'διάβασε περίφημο λιμπρέτο,
ποῦ τῆς Παιδείας ἐβγαλε τὸ θάλλον 'Γπουργεῖον,
ἀπὸ πολὺν συμβολισμόν καὶ σύνταξιν γεμάτο,
κι' ἔγραψ' ἐπάνω κάτω :

«Νῦν καὶ πάλ' ἐν τῇ παιδείᾳ τῆς Ἑλλάδος ἐξεχούμ
πρὸ πολλοῦ δ' ἐγγαστρωμένης ἐκ πολλῆς σοφίας αἰσ
εἴθισται νομοσχεδίοις πᾶν χωρίον, πᾶσα πόλις,
παύσεις δὲ καὶ μεταθέσεις κἄν ἐξώλης κἄν προώλης,
τὸ Παλλάδιον τοῦ κόσμου, τῆς σοφίας ἡ καθέδρα,
ὁ δὲ νοῦς πολλῶν ἀπέδρα κι' ἐξακολουθεῖ ἀπέδρα.»

Π. — Τί λές, μωρὲ ;

Φ. — Συμβολισμός, ὅπου χαλᾷ κεφάλι,
ἐνῶ δ' ὁ Στάνης ἀπηνῆς τὸ τῆς Παιδείας χάλι
παρίστανε μὲ χρώματα παράποτε μελάντερα
δεινῶς ὑπεγουρούριζαν τὰ δύστηνά μου τάντερα,
κι' ἐφυγα καὶ τοὺς ἄφησα νὰ συζητοῦν τραχέως,
κι' ἀπὸ τοὺς Σταύλους τῆς Αὐλῆς ἐπέρασα τυχαίως
καὶ πρὸς τὸ βάθος ἐρρίξα τέλλοιθωρά μου μάτια
κι' εἶδα δὴδὲ τρεῖς Σεῖζηςδες νὰ καλιγώνουν τάτια,
κι' ἀμέσως εἶπα καὶ γι' αὐτοὺς μὲ μὴ κρυφὴ χαρά :
«ἴσως τοῦ Θρόνου Σύμβουλοι γενοῦν καμμιὰ φορὰ.»
Π. — Μὰ ποῖν νὰ γίνουν γύρισε γιὰ νὰ σὲ μπαγλαρώσω
ἂν καὶ 'στὴ βρωμοράχη σου τὸ ξύλο θὰ λερῶσω.

Θεοδώρης ὁ λιγερός κουτσαβάκης τρομερός.

Ποῖος ἀσίκης σὰν κι' ἐμένα 'στό παζάρι περπατεῖ
μὲ κουμπούρια δὴδὲ 'στὴ μέση καὶ γαρούφαλο 'στ' αὐτὴ ;
Γέρο κούτσαβος ἐβγήκε τὸ καμάρι τῆς Αὐλῆς,
τὸ μαχαῖρι μου καρφόνω μὲς 'στό βῆμα τῆς Βουλῆς,
κι' ὅποιου τοῦ βαστοῦν τὰ κότσα 'μπρὸς σ' ἐμέν' ἂς εἶ
τί καὶ πῶς νὰ μ' ἐρωτήσῃ.

Σὰν Δικτάτορας 'μπροστά σας οὐλα θάλασσα τὰ κάνω...
ὄρε μὴ μπηκτὴ 'στό Μῆτσο... καὶ μὴ 'στὸν Καραπάνο
καὶ σὺ. Στάνης, ποῦ ποτίζεις μὲ φαμάκια τὸν Πετρίδη
συφορέλια σου, καὶ μένε, θὰ σοὺ βγάλω τὸ καρδί.

Ρὲ βλαμάκια μὴ 'μιλᾷτε, ρὲ βλαμάκια σῦρτε 'πίσω,
πρὶν φοράρω τὸ ριβόλβερ κι' ὅλους σὰς ριβολθερίσω.

Εἶναι κι' ἄλλος ἀνταμάκι σὰν κι' ἐμένα ξακουστό ;
μὴ 'στ' αὐτιά μου τσαμπουνάτε λόγια χασομέρικα,
μὴ μοῦ τρῶτε, ρέ, τῆς θραῖς, εἰδεμὴ μὰ τὸ Χριστὸ
φονικά κι' ἐδῶ θὰ γένουν ὅπως 'στὴν Ἀμερική,
καὶ θὰ 'βγῶ μαχαιροβγάλτης τώρα 'στὰ γεράματα
καὶ θὰ κάνω πράμματα.

Ἄιντε, ρέ, μὲ τὴν στραβὴ σας κι' ἀσικλιδικὴ χωρίστρα...
σκάζω μὰ τὴν Βαγγελίστρα.
Ἄιντε, ρέ, ποῦ θὰ μοῦ 'πῆτε τί νὰ 'πῶ καὶ τί νὰ κάνω,
ἄιντε, ρέ, ποῦ δικαστάδες κάθε 'λίγο θὰ σὰς βάνω,
ἄιντε, ρέ, ποῦ μοῦ ζητᾷτε φανερά λογαριασμὸ
καὶ γιὰ τὸν συμβιβασμό.

Κι' ἂν κανένα σας ἀκούσω νὰ μοῦ πάρῃ 'στό μεζὶ
γιὰ τὸν κλέφτη τὸν Βαρόνο τὸν Ἀλέκκο τὸν Σκουζέ,
ἢ κανέν' ἀπὸ τὴν στρουγγα Ἰπουργὸ καὶ Βουλευτὴ,
συφορά... τραβῶ τὸν λάζο καὶ τοῦ κόβω τὸν αὐτί.

Κι' ἂν ἀκούσω γοῦ νὰ 'πῆτε γιὰ τὸν Βασιλῆα τὸν Ρήγα,
τῆς Κορδόνας τὸν κολλήγα,
βγάζω τὸν Κολοκοτρώνη, βγάζω τὸν στραβοσουγιᾶ,
καὶ σὰς σφάζω σὰν τραγιά.

Αἶμα θὰ χυθῇ νταήρων, αἶμα ποῦ θὰ πάη γόνα...
ὦχ ! Αὐλή μου ζαχαρένια, πρίμα πᾶς μὲ τὴν μπουνάτσα...
γιὰ χατήρι σου, κυρά μου, θὰ βαρέσω μὴ γοργόνα
καὶ 'στὰ δῶ χυτά μου μπράτσα.

Μὴν ἀκούς τὰ τί σοὺ λένε τόσα στραβοκάπελα...
φέρτε μας, παιδιό, νὰ πιούμε... κέρα μαζ, ρέ κάπελα...
σήκω μία, μπαμπουνάρα, τὸ χρυσὸ σου φλαμπουρο...
σὺ γιὰ 'μένα τὸ σταυλί, μὰ κι' ἐγὼ τὸ τσαμπουρο.

Σὰν ἀκούω ποτὲ ποτὲ τί σοὺ λένε μερικοὶ
φαμφαρόνοι νηστικοί,
κάνω δώδεκα σηκώτια καὶ λιγάνομαι 'στὰ γέλοια
μὰ τὰ δώδεκα Βαγγελία.

Ἐβαρέθηκα τὴν τάξι καὶ τὴν νομιμοσφοσύνη,
ὄρε μὲς 'στὴν καλοσύνη...
τόση τάξι, ρέ βλαμάκια, μὰς καθίζει 'στό στομάχι...
σὲ δακτυλιδένια μέση βάλτε κόκκινο σελάχι.

Εἶναι πιά καιρὸς νὰ γένῃ καὶ 'λιγάκι ρεμπελιό,
εἶναι πιά καιρὸς νὰ γένῃ κι' ἡ Βουλὴ μας μακελειά...
πάρτε κάμιας καὶ ριβόλβερ, πάρτε καὶ κουμπούρια ντόπια,
βάλτε καὶ φωτιά 'στὰ τόπια,
δώστε μου καὶ μὴ μαχαῖρα
γιὰ νὰ κόβω φανερά
καὶ τὴν ἄλλη μου τὴν χέρα
σὰν κι' ἐκείνη τὴν φορὰ.

Τὰ ριβόλβερ μου γιομίζω
καὶ τοὺς λάζους ἀκονίζω,
κι' οὐλοὶ γεῖά σου, λένε τώρα,
κουτσαβάκενα Θεόδωρα.

Τοιαῦτα λέγει φοβερά
κι' ἀλλόκοτα, κι' αἵματηρά
ὁ πρωτοστάτης τῶν θεσμῶν καὶ Νέστορ τῆς Βουλῆς,
τοῦτον δ' ἀκούσας ὁ δειλὸς καὶ Χιώτης Φασουλῆς,
κι' ἰδὼν τὸν νομιμόφρονα μ' αἵματωμένης χεῖρας
νὰ πετσοκόβῃ κρέατα σὰν βωδινὸ φιλέτο,
εἶπε σιγὰ 'στὸν Περικλῆ: «πολὺ δεινὸν τὸ γῆρας,
καὶ γὰρ οὐ μόνον ἔρχεται, καὶ μένει Περικλῆτο.»

Ρίνες τοῦ Ναυτικοῦ, ποῦ πᾶνε τοῦ κακοῦ.

Ρεμουῖλα λὲν πῶς ἔγινε καὶ μὲς 'στὸ Ναυτικὸ
καὶ γιὰ τῆς ρίνες ντράβχλα καὶ τόσο ξαφνικὸ,
κι' ἔξω καὶ μέσα 'στὴ Βουλὴ φωνάζουν οἱ κηφῆνες
πῶς χάριν τούτων τῶν ρινῶν θὰ πείσουν κάτω ρίνες,
καὶ θέλουν σώνει καὶ καλὰ ἐπιτροπαῖς νὰ γίνουν
μὲ τῆς ρινὸς τὴν ὁσφρησιν τὰ τῶν ρινῶν νὰ κρίνουν.

Κι' ὁ Φασουλῆς σὰν ἄκουσε τὰ λόγια τῶν ἐκεῖνα
δὲν εἴμπορῶσε μιὰ στιγμή τὰ γέλια νὰ κρατήσῃ,
κι' ἐτέντωσε τὴν καθράν καὶ κλασικὴν τοῦ ρῖνα
σὰν κυνηγιοῦ λαγωνικὸ τῆς ρίνες νὰ μυρίσῃ.

Κι' ἔψχλε σὰν ρινόφωνος διὰ ρυθμῶν ἐρρίνων:
«μὲ τέτοιαις ρίνες — Ρίνα μου,
νὰ ζήσης, Κατερίνα μου —
ρινίζουν ρινοκέρωτες τὰς ρῖνας τῶν Ἑλλήνων».

Ἔρι πάλ' ἡ Μπουμπουλίνα μὲ λαγοῦτα καὶ κλαρίνα.

Ἀγαπημένε Βασιλεῦ καὶ πρῶτε μας ἀφέντη,
ἡ Μπουμπουλίνα 'στὴ Βουλὴ καὶ πάλι περνοδίνει,
κι' ὁ περιούσιος λαὸς μεγάλο κάνει γλέντι
μὲ τοῦτο τὸ σκυλόψαρο, ποῦ τόσα καταπίνει.

Κορῶνα μας μονάκριβη, καμαρωμένη πάπιχ,
παραπολὺ σ' ἐπύκρναν ὀξύθυμοι σκαρτάδοι,
κι' ὁ τῶν Ναυτικῶν Νικολὸς 'κουβάλησε χιουτάπιχ
νὰ 'δοῦμε τί 'ξωδεύθηκε 'στὸ ξυδι καὶ 'στὸ λάδι,
κι' ὅλοι τοῦ λένε «Νικολό, χαμήλωσε τ' αὐτιά σου,
ἄκυρα τὰ χιουτάπιχ σου, ψεύτικα τὰ χαρτιά σου».

Ἦδρα Λερναία γίνηκε καὶ τοῦτο τὸ βαπόρι,
ἀχόρταγη κι' ἡ πρύμνη του, ἀχόρταγη κι' ἡ πλώρη,
κι' ἔξω καὶ μέσα 'στὴ Βουλὴ τοῦ δίνουν ὅλοι τράκο
καὶ σκούζουν 'στὴν διαπασῶν πῶς ἔχ' ἡ φάβρα λάκκος,
ἀλλὰ κι' ἡ γλῶσσα λύνεται τοῦ καπετὰν Σκουλοῦδη
κι' ἀρχίζει τῆς θαλαμηγοῦ τὸ θλιβερὸ τραγοῦδι.

Μιὰ Μπουμπουλίνα φτειάξαμε κι' ἐμεῖς οἱ φουκαράδες
κι' ὅλος ὁ κόσμος 'χάλασε πῶς 'ρίξαμε παραῖες,
καὶ γιὰ τὰ μιλιούνια τῆς μᾶς 'κόλλησε μεράκι,
μὰ σὺ, Κορῶνα προσφιλέ, μὴν πέρνης χαμπαράκι,
καὶ βίζιταις 'στὸν Ναύσταθμο πολὺ συχνὰ νὰ κάνης,
νὰ βλέπης τὴν θαλαμηγὸ καὶ κάπως νὰ ξεσκάνης,
πρὸς δὲ τῶν λυχῶν τὰς ἀφᾶς
εἰς τὰς Ἀθήνας γυρίζε,
κι' ἀφοῦ μὲ κέφι πιῇ, καὶ φᾶς
λέγε πρὸς ὅποιον δὲν ψηφᾶς:
«ἂν δὲν βαρῆσαι σφύριξε».

Κορῶνα ροδοκόκκινη καὶ χαμηλοβλεπούσα,
ὅλοι τὸ ξέρουν πῶς ἐσὺ δὲν ἀγαπᾶς τὰ λουῖσα,
καὶ Βουλευταὶ τρισεβάστοι καὶ ρήτορες μεγάλοι
ἐφώναξαν μὲς 'στὸ σοφὸ τοῦ κράτους Παρλαμέντο
πῶς τὴν χρυσὴ θαλαμηγὸ σοῦ τὴν 'σκαρώσαν ἄλλοι
γιὰ κολακεία τῆς Αὐλῆς κι' ὡς εἶδος κοπιμέντο.

Ἄλλ' ὅσο κι' ἂν ἐνέσκηψε 'στὸ κράτος μας ἡ ψώρα
μὰ πρέπει καὶ Παλατιανὰ νὰ γίνωνται καπρίτσα,
κι' ὁ τῶν Ναυτικῶν Νικολὸς αὐτὸ πρεσβεύει τώρα,
ποῦ τὸν ξανᾶπαν 'στὴ Βουλὴ κιτρινογουστερίτσα.

Κι' ἄς μάθῃ κάθε κουρελῆς,
ὁποῦ 'στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς
στριγγλίζει σὰν κυράτσα,
πῶς τῶν Ρωμῶν ἡ ράτσα
μὲ τὴν μεγαλοπρέπεια προώριστα νὰ δράσῃ,
χωρὶς γιὰ τόσα λουῖσα τῆς ὁ κόσμος νὰ ξεράσῃ.

Κι' ἄς πείσουν ὅλ' οἱ ρήτορες τὴν ψωροκοινωνία
πῶς εἶναι κι' ἡ θαλαμηγὸς ἀνάγκη μας ἀπόλυτος,
μήτε θὰ γίνουν κι' οἱ Ρωμηοὶ σὰν τὴν Ἀδυσσινία,
ποῦ βρασιλεύει Βασιλεῦς ἀράπης καὶ ξυπόλυτος.

Εἴθε κι' ἐγώ, Κορῶνα μου, τοῦ κράτους ἡ φαρίνα,
ὅποταν θεῖα χάριτι τελειῶς ἡ Μπουμπουλίνα,
σ' ἓνα δελφίνι γρήγορο νὰ μεταμορφωθῶ,
κι' ὅποταν ὅλη χάρις
πηγαίνης νὰ φρεσκάρῃς,
τὸ κῆτος τὸ θαλάσσιον νὰ παρακολουθῶ,
ποῦ κατεβρόχθισε παρὰ κι' ἄλλοδαπὸν κι' ἐγγώριον
ὡς τὸν προφήτην Ἰωάνν τὸ κῆτος τὸ πελώριον.

Ἀφοῦ δ' ἐκ τῶν αἰῶν καὶ προφητῶν βαρβάτων
γνωρίζομεν πῶς 'στῶν Ρωμῶν τὴν φλεγόμενην βάρκα
αἶποτε θὰ βλέπωμεν εἰρηνικοὺς ἀγῶνας,
κι' ἀφοῦ γνωρίζουν ὅλοι
πῶς μόνον μὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους τῆς Κορῶνας
θὰ πᾶρῶμε τὴν Πόλι,
μακάρι, τῶν ψωρο-Ρωμῶν χλιδῶσα Βασιλεία,
νὰ κάνῶμε θαλαμηγοὺς καὶ τᾶλλα μας τὰ πλεῖα.

Καὶ τὰρ ἀπὸ τὸν Θρόνον σου τοὺς παλαβοὺς συγχώρει,
ποῦ τὴν χολή σου ταραξάν γιὰ τοῦτο τὸ βαπόρι,
ὅσες συγγώμην κι' εἰς ἐμέ, Μεγαλειότητέ μου,
ποῦ κόβω ράβδω σὰν κυρὰ γλῶσσου καὶ κουτσομπόλα,
κι' ἂν μὲ τοὺς ἀποπάτους τοῦ 'χωράτεφα ποτέ μου,
ὅμως ἐκεῖ τὰνθρώπινα κατασταλάζουν ὅλα.